

чета се позлатяватъ. Цѣлата околностъ е залѣта отъ пурпурнитѣ лъчи на скриващето се слънце. Работата прекратяваме малко уморени, но доволни и съ весели сърдца. Строяваме се и трѣгваме по горския пѣтъ съ бодря маршова пѣсенъ. Съ насъ като чели и цѣлата гора пѣе.

Ето ни отново въ нашия станъ. Измиваме се. Освежени и пакъ весели и засмѣни съ глъчъ се отправяме къмъ трапезарията.

Тая вечеръ изобилната храна ни се видѣ толкова вкусна, че никога не ще я забравимъ.

Следъ храна веселъ другарски часъ, набързо подготвенъ, ни задържа въ трапезарията. Сцената е готова, артиститѣ сж на лице, веселието ни завладява и ние несѣщаме какъ между насъ единъ по единъ бѣха дошли много работници отъ чифлика и бѣха запълнили, всѣко свободно мѣстенце. И тѣ се смѣеха съ насъ и тѣ изпитваха нашата радостъ. Може би затова не сѣтихме тѣхното влизане.

Тржбата отново свири. Забава-та прекратяваме съ неудоволствие, но съ съзнание, че трѣбва да почиваме вече, за да можемъ въ утрешния день съ бодростъ да продължимъ работата въ нашата градина. Прибираме се въ спалнята. Тиха молитва прозвучава всрѣдъ настѣпилата тиши-

на, а сетне отново глъчъ и смѣхъ, които бързо затихватъ.

Сънътъ усмири нашитѣ тѣла.

Така се изминаха всрѣдъ трудъ и радостъ днитѣ на нашия трудовъ походъ. Ржцетѣ ни бѣха загрубѣли, а лицата обгорени отъ слънцето. Доиде деня на завръщането. Една гордостъ излъчватъ нашитѣ лица, сърдцата ни сж пълни съ радостъ и доволство, туптятъ като едно, защото може би една мисль бѣ въ този моментъ въ всички ни. Ние орлетата отъ 134. браннически орльовъ вѣнецъ бѣхме изпълнили нашия дългъ къмъ милата ни Татковина, ние бѣхме прекарали чудно хубави дни всрѣдъ плодородната родна земя! Макаръ и малки ние бѣхме разбрали нуждата на земята отъ работна ржка и въ сърдцата ни грѣеше надежда, че нѣкой день пакъ ще бждемъ всрѣдъ нея, ще газимъ рохкавата прѣстъ, ще дѣхаме мириза на влажната земя, а задъ насъ всѣки часъ, всѣка минута ще остава по-рохкава и по-плодна земя.

Днесъ ние сме отново въ нашитѣ домове, но съберемъ ли се съ другарки — орлета, нашитѣ мисли ни отправятъ натамъ кждето толкова радостъ изживѣхме и неволно си казваме въ унесъ: „Колко хубаво бѣше!...“

орле *Емилия Пан. Пъргова*

гр. Русе

„Липовъ цвѣтъ за войската“ бѣ задачата дадена отъ Главниятъ ржководителъ на „Бранникъ“ за бранническата младежъ.

Орлетата отъ всички браннически дружини съ сърдца изпълнени съ обичъ къмъ роднитѣ войскари, които бдятъ надъ обединеното ни Отечество сж събрали повече отъ 25,000 кгр. липовъ цвѣтъ презъ м. м. юний и юлий, който е предаденъ на разни войсковы поддѣления.